

Álomlovag

Huszár Zoltán

*Azt hitte úgy átlát az embereken,
mint az ablaküvegen,
s színt varázsolhat
a homokra
akkor is, ha elfödik előle a holdat,
hangokból pedig pagodát,
hogy zeng tőle az egész világ.*

*Még gyerekkorában
megnyergelte a háztetőket,
később a dombokat, felhőket,
s száguldozott a paripákkal,
ameddig elér a szeme s azon
túl is,
mint a szél, ha harsány zene szól.*

*Nem vonzotta semmilyen mágnes,
de a szép nők előtt meg-megállt
lélegzetet venni, s ismerte a halált,
pedig még tizennyolc éves
sem volt.
Sokat rettegett
s másra gondolt, amikor csókoltt.*

*Szinte üldözték a szebbnél szebb képek,
mert amit elért,
sose volt elég
örömnnek, fénynek,
s ahol először járt,
úgy érezte magát,
mint aki hosszú út után ismerős tájra téved.*

A gyengékkel sose kelt birokra,
az erősebbeket pedig lebecsülte,
mert csupán arra volt gondja,
hogy mosolyogjon azon, aki fürge
és törtető,
s még azt sem kérdezte meg senkitől,
mit hoz a jövő.

Csak éjjel élt ébren igazán
ringatózva egy fügefán,
míg az első napsugár
erős hálába nem fonta,
s míg kötelékeit szét nem tépte az este,
meg sem kísérelte
a szökést.

Aztán egyszer csak mégis kijózanodott,
mert közben körmére égett a dolog.
Azóta egyenesen jár,
vagy legalább igyekszik olyan lenni, mint más,
de ha találkozottok véle,
ne szóljatok még hozzá — hálás
lesz érte.

Aranykor-várás

Huszár Zoltán

Jó volna, ha én is
szemébe nevetnének a világnak,
mint az, akinek
füttykös leng a vállán,
vagy csavarhúzó,
amivel hatalmas tengelyt szorít, lazít,
hogy úgy forogjon, ahogy kell.

Jó volna, ha én is hátat fordíthatnék
egyszer már végleg a veszélynek,
mint az első tengerészek,
s beutaznám a földkerekséget,
s csak az ágy előtt vetköznék le,
hogy csókos, szép
pihenőre térjek.

Mert így
úgy itthagytam ez a sok üres nap,
mintha sorra elveszteném

mind
még az út elején,
elvesztett napjaim közül pedig
egyet sem találok meg többé.

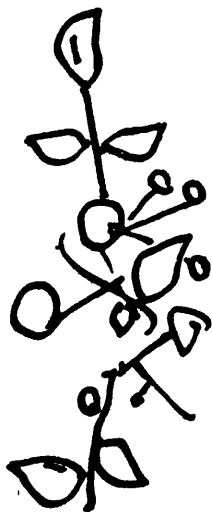
Én tudnám, mit kellene tennem,
hogy a napsugár — napsugár legyen,
a tenger — tenger,
s hogy kicsiségek miatt
ne vesszek össze soha
a szerelemmel.

Mikor jön el már az a kor,
amit megálmodtunk,
a büszke, erős és szabad emberek
aranykora?

Vagy a mi számunkra ez is csak
szép álom marad?

Innen messziről

Huszár Zoltán

Innen messziről már olyan hihetetlen,
hogy csókoltam egyszer egy pihés nyakat,
csavargó nőt, de jó volt, hogy simogat
a karja, mert fülemben
ujjongó dal dobolt.

Egy vizes padra költöztünk egymással szemben
s úgy néztünk szét a sötét fák alatt,
mintha miénk volna az a szép lakás, a park,
pedig a szomszéd padon is ültek ketten.

Divatáruház előtt találkozott
vele véletlenül a szemem. Kissé
előre dőlt, mintha valamit nagyon

nézne a kirakatban. Azok
a cipők! Egyre vonzóbbá, szebbé
vált.
Aznap sokat utaztam vonaton.